

Zondag 3 mei 2026: 5^e zondag van Pasen
Zondag van de Oosterse kerken
Handelingen 6,1-7 en Johannes 14, 1-12

VERKONDIGING

Vertaald naar het moment van nu zou je misschien kunnen stellen dat die eerste lezing van zojuist niets anders is dan een soort verslag van een bijzondere samenkomst, van een pastorale beraadsbijeenkomst of een speciale parochieavond. De 12 riepen de voltallige gemeenschap van Leerlingen bij elkaar. Blijkbaar werd toen van elk kerklid verwacht dat hij of zij mee verantwoordelijk zou zijn voor het wel en wee van de eigen kerkgemeenschap. Zo nieuw is de gedachte dus niet welke enkele jaren geleden als synodaal proces door Paus Franciscus werd opgepakt.

De eerste lezing houdt ons voor dat iedereen mee moest helpen naar oplossingen te zoeken toen er zich problemen voordeden, want de jonge kerk van Jeruzalem was nogal veranderd. Van her en der waren mensen naar Jeruzalem gekomen en cultureel en maatschappelijk was het een geheel van verschillende soorten mensen, een bonte mengeling van ras en kleur, een multiculturele geloofsgemeenschap of parochie zouden we vandaag de dag zeggen. Dat leverde – hoe kan het ook anders – allerlei speciale vragen en problemen op.

Een van de problemen had betrekking op de energie welke gestoken moest worden in de aandacht voor ondersteuning van de behoeftigen, want sociale voorzieningen waren er nauwelijks, en in ieder geval zeker niet toereikend. En in onze tijd merken we dat ook – prijsstijgingen welke de zwakken en behoeftigen het zwaarste treffen, een groot spanningsveld met dat wat gemakkelijke meer uitgeven voor de oorlogsindustrie. Toen vormden die gesignaleerde problemen het hoofdpunt van de agenda van het pastorale beraad van de leerlingen. Hoe moest dat probleem opgelost worden? Statuten en reglementen waren er nog niet. Een Paus van Rome bestond nog niet, laat staan het kerkelijk ambtenarenapparaat of een kerkelijk wetboek. Het enige wat ze hadden was de herinnering aan Jezus. Zijn levenswijze, zijn manier van opkomen voor de mensen in verdrukking zijn woorden en zijn vrijheid tegenover de burgerlijke wetten. Jezus had hun het leven niet voorgeschreven maar VOOR GELEEFD. 'Ik ben de weg, de waarheid en het leven' had hij gezegd. Een christen die in de wereld een goede levensweg wil gaan, kan zich dus nooit verlaten op louter richtlijnen. Een wel heel actueel thema dat nog niet zo lang geleden wereldnieuws was met een discussie tussen Paus Leo en president Trump. Een christen die zoekt naar wat waar is – wat echt de moeite waard is – zal dat niet op de eerste plaats vinden in dogma's en leerstellingen. Hij zal het vinden in de persoon van Jezus. Wanneer het leven dus met uitdagingen komt (en ieder mens maakt dat gegarandeerd mee), wanneer de tijden een wending nemen (en beleven we zo'n tijd nu niet), wanneer de omstandigheden je voor nieuwe opdrachten plaatsen, zul je als christen te rade moeten gaan bij Hem, bij Jezus. En volgens mij deden ze dat ook op dat eerste pastorale beraad. Een pakket pasklare oplossingen voor alle parochianen had Jezus hen niet achtergelaten. De concrete grote en kleine problemen oplossen dat moesten ze zelf doen. Ze constateerden dat als het werk uit de hand dreigde te lopen – omdat het teveel werd voor de apostelen – dat er dan een passend antwoord geboden moest worden. Ze bemerkten dat niets anders te doen stond dan zeven anderen aan stellen en hun te zenden om de verantwoordelijkheid voor een bepaald onderdeel op de schouders te nemen. Gewoon nieuwe ambten maken wanneer daaraan daadwerkelijk behoefte bestaat. Geen theologische herrie of het allemaal wel kon –

een nieuw soort ambt in de kerk – maar heel nuchter en creatief te werk gaan in de lijn van Jezus. Ze doen wat ze onderweg moeten doen: heel kordaat en wijs.

En volgens mij heten ze daarom ook 'mensen van de weg'. Mensen van de weg van die Jezus die zegt: 'Ik ben de weg'. Dat is niet zo maar een constatering. Dat is een uitnodiging om Hem te volgen, om zijn weg te gaan, om je zijn levenswijzen eigen te maken.

En....Als u en ik dat echt willen, dan kunnen wij niet volstaan met het nalopen van wetten en richtlijnen. Nee, dan zul je in vrijheid op jouw manier zijn weg moeten gaan. Je zult dan in de gemeenschap waar je deel van uitmaakt niet alles aan anderen kunnen overlaten, aan hogerehand, aan aangestelden in dienst van de leiding, aan pastores: nee je zult eigen gaven en talenten in dienst moeten stellen van het geheel.

Wat we van die eerste pastorale beraadslaging in Jeruzalem zouden kunnen leren lijkt me vooral dit te zijn: Dat we voor de problemen van onze dagen concrete oplossingen moeten zoeken zonder ons van te voren vast te pinnen op door mensen gemaakte richtlijnen en wetten. Ons wordt met de Schriftwoorden van vandaag voorgehouden uit te gaan van de herinnering aan Jezus. Hij is de weg, de waarheid en het leven.

Natuurlijk, niet elke modegril, niet de waan van de dag (ook niet in de kerk) is gegarandeerd de goede weg. Natuurlijk niet. Het gaat erom dat we gezamenlijk naar elkaar luisteren en het woord van Jezus serieus in het midden leggen. Het gaat erom dat we zo nieuwe oplossingen zoeken voor de nieuwe problemen van onze dagen.

Een uitdagende opdracht maar wel een weg om te gaan, Alleen....maar vooral met elkaar.

Pastor Denis Hendrickx o.praem.